

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce **L. V.**, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení**, se sídlem Brno, Malinovského nám. 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2012, č. j. MMB/0045063/2012,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řádu, ze dne 27.2. 2012 , č.j. MMB/0045063/2012, **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku žalobkyni náklady řízení v částce 3 000 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2012, č.j. MMB/0045063/2012, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí stavebního Úřadu městské části města Brna, Brno – Kohoutovice, odboru výstavby a územního plánování (dále

jen „stavební úřad“) ze dne 16. 11. 2011, č. j. MCBKOH/07666/2011/OVUP/Hud, sp. zn. S-MCBKOH/01880/2010/OVÚP. Stavební úřad nařídil žalobkyni odstranit do 12 měsíců od právní moci jeho rozhodnutí stavbu rodinného domu na pozemku parc. č. 1691/1 k.ú. Pisárky a doplňkové stavby sklepa, bazénu, sítí technického vybavení, terénních úprav, po jejichž provedení vznikly zpevněná parkovací plocha, horní terasa, dolní kaskádovitě terasy a opěrné zdi. Stavební úřad předmětným rozhodnutím rovněž povolil stavbu opěrné zdi nacházející se na pozemku parc. č. 1691/1 a 1685 k.ú. Pisárky.

II. Obsah žaloby:

Žalovaný na str. 8 žalobou napadeného rozhodnutí uvádí, že všechny stavby, které mají být odstraněny, jsou v rozporu s regulativy uspořádání území stanovenými ve vyhlášce statutárního města Brna č. 2/2004. Z jeho rozhodnutí však není zřejmé, v čem žalovaný spatřuje rozpor staveb sklepa, bazénu, terénních úprav a sítí technického vybavení s územním plánem, a proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. V daném území je možné realizovat stavby pro individuální rekreaci, a proto výše zmíněné stavby nejsou v rozporu s územním plánem a veřejným zájmem. Stavby jsou totiž oddělitelné od stavby hlavní a mohou sloužit pro individuální rekreaci, která v tomto území není zakázána. Třeba přípojky lze napojit na stavbu pro individuální rekreaci, která je v dané lokalitě přípustná. Žalovaný se námitkou možného napojení na stavbu pro individuální rekreaci vůbec nevypořádal, a to i přes argumentaci žalobkyně, že v lokalitě Juranka je napojeno přibližně 50 chat na např. rozvody el. energie. Rozhodnutí žalovaného, tak žalobkyně považuje za nepřezkoumatelné. Obdobné argumenty uplatňuje i k terénním úpravám, které by umožňovaly lepší využití pozemku parc. č. 1691/1 v k.ú. Pisárky k rekreaci. Úpravy navíc nevybočují z rámce terénních úprav v dané lokalitě a mohou rovněž působit samostatně.

Rozhodnutí žalovaného je rovněž vnitřně rozporné, neboť jedním výrokem byla jedna z opěrných zdí dodatečně povolena a u druhé zdi byl shledán její rozpor s veřejným zájmem. Takové rozhodnutí je podle žalobkyně vnitřně rozporné. U povolené opěrné zdi stavební úřad uvedl, že její odstranění by nebylo účelné, bylo by zbytečné a nevhodné, přičemž regulativy územního plánu se tak drobnými stavbami nezabývají (jedná se o zeď o délce 22 m a výšce 2 m). Opěrná zeď, jejíž odstranění bylo nařízeno, však má výšku toliko 1 m a délku 4 m. Takový postup je v rozporu se zásadou předvídatelnosti správních rozhodnutí. Důvody pro odstranění stavby opěrné zdi ani nejsou v napadeném rozhodnutí uvedeny a tudíž není odůvodněn její nesoulad s veřejným zájmem.

Žalobkyně dále namítala, že podaným odvoláním napadla pouze výroky I, II, III a V. Z rozhodnutí žalovaného však není seznatelné, zda se nezabýval i nenapadeným výrokem č. IV.

Žalobkyně rovněž namítala, že ust. § 88 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) neumožňovalo správním orgánům vést řízení o dodatečném odstranění terénních úprav. Terénní úpravy jsou totiž ve stavebním zákoně upraveny samostatně v § 71 a násl. a nelze je podřadit pod pojem stavby nebo zařízení. Stavební úřad také svévolně překvalifikoval stavbu pro individuální rekreaci na stavbu rodinného domu a v důsledku toho po ni nepřipustně požadoval předložení nové dokumentace, včetně vyjádření příslušných orgánů a účastníků řízení, jakož i předložení nové projektové dokumentace skutečného provedení stavby. Žalobkyni bylo tedy odňato právo na

dispozici s žádostí o dodatečné povolení stavby. V rozhodnutí žalovaného absentuje vysvětlení rozporu stavby s ust. § 50 odst. 9 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu (dále jen „vyhláška č. 137/1998 Sb.“). Pozemek parc. č. 1691/1, na kterém je umístěna stavba hlavní, pak nesouvisí se stavbou na pozemku parc. č. 1961/3.

Žalobkyně závěrem namítala, že správní orgány nevyřešily zásadní otázku vyplývající z ust. § 88 stavebního zákona, podle kterého se odstranění stavby nařizuje výhradně vlastníku stavby. Stavby, které jsou předmětem vedeného řízení, nejsou ve vlastnictví pouze žalobkyně, ale byly prováděny společně a nerozdílně manžely Vašíčkovými, a proto jsou součástí jejich společného jmění. Oba manželé také podali společnou žádost o dodatečné stavební povolení. Správní orgány najednou začaly jednat pouze s jedním ze stavebníků, a to s žalobkyní. Správní orgány řádně nezjistily skutkový stav a řízení zatížily neodstranitelnou vadou.

III.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný ve vyjádření odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. K námitce posouzení rozporu staveb s územním plánem žalovaný odkázal na st. 8 odst. 1 a 2 a str. 11 žalobou napadeného rozhodnutí. Z regulativu obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 2 /2004 vyplývá, že stavby výslovně neuvedené jako přípustné, jsou v dané ploše nepřípustné. Tento regulativ citoval žalovaný i stavební úřad. K argumentaci žalobkyně o možnosti napojit inženýrské sítě ke stavbě pro individuální rekreaci žalovaný uvedl, že podle územního plánu jsou novostavby objektů pro individuální rekreaci mimo vyhlášené rekreační oblasti možné pouze na základě schválené navazující územně plánovací dokumentace. Taková dokumentace však ke dni rozhodnutí nebyla schválena. Technické sítě byly dle žalovaného vybudovány pro účely rodinného domu a nejsou bez jeho realizace opodstatněné. K terénním úpravám a opěrným zdím žalovaný odkázal na str. 11 odst. 5 a str. 8 odst. 3 žalobou napadeného rozhodnutí. K opěrné zdi, jejíž odstranění bylo nařízeno, žalobkyně nepodala žádost o její dodatečné povolení. K použití § 88 stavebního zákona žalovaný uvedl, že se tento použije i na terénní úpravy na základě odkazu uvedeného v § 93 odst. 1 stavebního zákona. K důvodům překvalifikování stavby stavební úřad odkázal na své rozhodnutí ze dne 18. 3. 2002, č. j. OÚSŘ U 02/09490/Šk/Wi, kdy správní orgán posoudil žádost podle jejího skutečného obsahu a nikoli pouze podle označení stavby. Při posouzení stavby žalovaný vycházel z vyhlášky č. 137/1998 Sb. (viz odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu str. 11 a 12). Ke zpochybnění části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, týkající se pozemku parc. č. 1691/3, žalovaný uvedl, že chybně označil pozemek 1961/3 na základě chyby v psaní. Žalobkyně si však musela být této chyby vědoma. Ke společné žádosti žalobkyně a jejího manžela žalovaný uvedl, že žádost o dodatečné stavební povolení podala žalobkyně společně se svým manželem. Po výzvě k doplnění žádosti, pak tuto žádost doplnila pouze žalobkyně a stavební úřad proto považoval za stavebníka pouze ji, o čemž svědčila i projektová dokumentace, která byla vypracována pro ni. Odvolání rovněž podala žalobkyně samostatně. Žalovaný proto nepochyboval, že stavebníkem je toliko žalobkyně. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV.

Replika žalobkyně

Žalobkyně nesouhlasila s tvrzením žalovaného o nemožnosti umístění objektu pro individuální rekreaci na předmětných pozemcích. Podle platného územního plánu je možné

v dané lokalitě umístit stavby pro individuální rekreaci a logicky i případné inženýrské sítě k těmto stavbám. Neexistence územně plánovacího podkladu nemá na tuto skutečnost žádný vliv, neboť územně plánovací podklad pro vybudování inženýrských sítí v dané lokalitě může vzniknout kdykoli. Výklad žalovaného je ryze účelový, jelikož stavba opěrné zdi byla v dané lokalitě povolena, ačkoli žalovaný tvrdí, že v dané lokalitě nelze žádné stavby realizovat. Žalobkyně popírá tvrzení žalovaného, že k opěrné zdi nebyla podána žádost o dodatečné stavební povolení. Pokud měl žalovaný pochybnosti, měl vyzvat stavebníky k upřesnění žádosti. K tvrzení žalovaného ohledně překvalifikace stavby a použití vyhlášky č. 137/1998 Sb. žalobkyně upozornila na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2011, sp. zn. 2 As 12/2010, podle kterého je třeba postupovat podle platných prováděcích předpisů. Žalovaný měl tedy postupovat podle vyhlášky č. 239/2009 Sb. a vyhlášky č. 501/2006 Sb. Chybě v psaní při označení pozemku nesprávným parcelním číslem pak způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Žalobkyně zdůraznila, že žádost o dodatečné povolení stavby podala společně s manželem, a proto se účastníkem řízení stal i on.

V.

Právní hodnocení soudu:

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zák.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu, anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.

Soud k věci uvádí, že stavební zákon používá v ust. § 88 odst. 1 písm. b) pojmu vlastníků, čímž jsou míněni všichni vlastníci. Stavební zákon neposkytuje v žádném ze svých ustanovení podklad pro jiný výklad. Naopak stavební zákon explicitně rozlišuje mezi vlastníkem (vlastníky) stavby a tím, kdo provádí stavební činnost, tj. stavebníkem (k tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 41/2009-109). Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žádost o dodatečné povolení stavby rodinného domu, včetně napojení na inženýrské sítě, stavby sklepa, bazénu a komunikace podali L. V. a P. V. společně. Žalobkyně pak v žalobě uvedla, že předmětné stavby byly prováděny společně a nerozdílně manžely Vašíčkovými ze společných prostředků a patří proto do jejich společného jmění. Z obsahu správního spisu neplyne, že by například bylo zúženo společné jmění manželů, stavby realizovány před uzavřením manželství, či učiněn jiný právní úkon tak, aby stavby byly ve vlastnictví toliko žalobkyně a nikoliv obou manželů. Odstranění stavby je pak třeba nařídít všem vlastníkům, tj. i oběma manželům, pokud stavba spadá do jejich společného jmění. Ve správních spisech pak nemá oporu závěr správních orgánů, že vlastníkem staveb byla toliko žalobkyně a tudíž povinnost jejich odstranění byla nařízena jen jí. Soud proto nezbylo, než rozhodnutí žalovaného z tohoto důvodu postupem dle ust. § 76 odst. 1 písm. b) zrušit.

Soud však považoval za nutné se stručně vyjádřit i k ostatním žalobním námitkám. Žalobkyně namítala nedostatečné zdůvodnění rozporu stavby hlavní a staveb doplňkových s územním plánem a regulativy stanovenými v obecně závazné vyhlášce statutárního města

Brna č. 2/2004. Dle názoru žalobkyně je rozhodnutí žalovaného z tohoto důvodu nepřezkoumatelné.

Nejdříve zdejší soud posoudil námitku žalobkyně z hlediska přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musel soud zabývat z úřední povinnosti nad rámec uplatněných žalobních námitek (podrobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, publ. pod č. 359/2004 Sb. NSS). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat. Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).

Žalobkyní byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů pro nedostatečné vypořádání jedné z dílčích odvolacích námitek. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přdestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly kuložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*

K uvedené námitce a rozporu staveb s územním plánem a regulativy se žalovaný vypořádal na str. 6 žalobou napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že: *„Pozemek parc. č. 1691/1 v k.ú. Pisárky se nachází dle obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 2/2004 na ploše nestavební – volná s objekty pro individuální rekreaci.“* Dále žalovaný uvedl regulační podmínky pro plochy nestavební – volné a plochy s objekty pro individuální rekreaci, včetně podmínek pro stavbu novostaveb objektů pro individuální rekreaci. Po uvedení regulativu v území žalovaný dovedl závěr, že novostavba rodinného domu, doplňková stavba sklepa, bazénu a sítě technického vybavení na pozemku parc. č. 1691/1 k.ú. Pisárky jsou v rozporu s regulativy uspořádání území stanovenými ve vyhlášce statutárního města Brna č. 2/2004. K doplňkovým stavbám rodinného domu uvedl, že tyto nesplňují ani podmínku drobných staveb ve smyslu § 50 odst. 9 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu a ani podmínky drobných staveb ke stavbě pro individuální rekreaci, neboť překračují parametry dané v regulativech pro předmětnou plochu. Dále pak na str. 11 toto své tvrzení žalovaný rozvedl ve vztahu k jednotlivým stavbám zvlášť, s uvedením rozměrů staveb a příslušného regulativu. Žalovaný zdůvodnil i nařízení odstranění přípojek, které považoval

za nadbytečné, jelikož odstraněním stavby hlavní, na které jsou tyto přípojky napojeny, přestávají plnit svoji funkci.

Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je tak zřejmé, proč žalovaný považoval stavbu rodinného domu a doplňkových staveb za rozpornou s územním plánem a závaznými regulativy v území, a na základě jakých úvah následně žalovaný nevyhověl žádosti o dodatečné stavební povolení těchto staveb. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí tak ve vztahu k vypořádání těchto námitek nelze shledat nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a vyhoví tak požadavkům na přezkoumatelnost správních rozhodnutí vyjádřeným v rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994.

Soud k věci dále uvádí, že řízení o dodatečném povolení stavby bylo zahájeno žádostí žalobkyně a jejího manžela P. V. ze dne 10. 1. 2003. Již v žádosti o dodatečné stavební povolení byla tato žádost nazvána jako žádost o dodatečné povolení rodinného domu včetně napojení na inženýrské sítě. Pro posouzení věci je rozhodující, že se jednalo o objekt o zastavěné ploše 126,32 m². Objekt i ostatní stavby se nacházejí v ploše zemědělského půdního fondu s objekty pro individuální rekreaci. Územní plán stanoví regulační podmínky pro tuto plochu v příloze č. 1, v části II 3. oddílu. V dané ploše jsou přípustné objekty, které mohou mít zastavěnou plochu, včetně verand, vstupů a teras max. 25 m². Navíc tyto objekty jsou přípustné toliko na základě schválené navazující územně plánovací dokumentace nebo územně plánovacího podkladu lokality, které však pro posuzované území vydány nebyly. Pro posuzování přípustnosti staveb v dané lokalitě se uplatní i obecné zásady regulace území uvedené v části II oddílu 1, přílohy č. 1 územního plánu. Zde je uvedeno, že *stavby a zařízení neuvedené v regulačních podmínkách jednotlivých funkčních typů jsou nepřípustné-s výjimkou komunikací a zařízení technické vybavenosti zajišťující pouze bezprostřední obsluhu předmětné funkční plochy, objektů zelené, dětských hřišť a ostatních veřejných prostranství.* Jednoduché stavby ve formě přípojek na veřejné rozvody a kanalizace (technické sítě) byly vybudovány za účelem napojení výše popsaného objektu. Soud pak při přezkumu rozhodnutí vychází z právního a skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Nebyla-li ke dni vydání rozhodnutí žalovaného schválena navazující územně plánovací dokumentace či územně plánovací podklad pak novostavby objektů pro individuální rekreaci nebyly v dané lokalitě vůbec přípustné. Z logiky věci plyne, že ani není možné k nim stavět přípojky rozvodů na veřejné rozvody a kanalizace. Argumentace žalobkyně o možnosti využití technických sítí pro objekty individuální rekreace, které však v době rozhodnutí správních orgánů ani nebyly přípustné, tak ani nemůže být brána jako relevantní. Dle výše citovaných regulačních podmínek není v dané lokalitě přípustná ani samostatná stavba sklepa či nádrže na dešťovou vodu, jak namítala žalobkyně. V této souvislosti žalobkyně namítala, že se žalovaný nevypořádal s její argumentací ohledně připojení 50 chat v lokalitě Juranka na rozvody el. energie. V podaném odvolání žalobkyně uvedla: „Zde je nutné konstatovat, že územní plán vůbec neřeší provedení domovních rozvodů, kdyby tomu tak bylo, musel by stavební úřad z moci úřední řešit odstranění vedení technických sítí (rozvody el. energie) na území lokality Juranka, kde je napojeno přibližně 50 chat na domovní vedení od HDS v ulici Libušino údolí.“ Soud sice souhlasí s žalobkyní, že žalovaný se mohl touto její argumentací zabývat, avšak i přes toto pochybení jeho rozhodnutí ob stojí a není nepřezkoumatelné. Jak plyne i z výše uvedeného, žalovaný odůvodnil, proč je nutno odstranit i přípojky na veřejné rozvody a kanalizace.

Žalobkyně dále namítala, že ust. § 88 stavebního zákona neumožňuje správním orgánům vést řízení o odstranění terénních úprav. Jejich realizace pak není zákonem vyloučena a umožňuje lepší využití pozemku k rekreaci. K tomu soud předně uvádí, že *pokud v řízení o dodatečné povolení či odstranění stavby bylo zjištěno, že žalobce chtěl pozměnit tvar okolní krajiny na dotčených pozemcích, tedy upravit okolní terén definitivním způsobem, může stavební úřad nařídít odstranění nepovolených terénních úprav [§ 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976]. Umístění stavební sutě na předmětné pozemky nemusí samo o sobě - bez výše uvedené subjektivní složky - znamenat provedení nepovolených terénních úprav* (dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 1. 2008, sp. zn. 11 Ca 91/2007, publikováno pod č. 1581/2008 Sb. NSS). Je tak zřejmé, že správní orgány mohou vést i řízení o odstranění terénních úprav. K žalobní námitce odstranění terénních úprav se žalovaný vyjádřil na str. 11 žalobou napadeného rozhodnutí, kde uvedl: „*K vlastním terénním úpravám odvolací orgán uvádí, že tyto úpravy byly realizovány výlučně za účelem umístění specifikovaných staveb a nejedná se v žádném případě o zajištění svahu. Tato skutečnost vyplývá i z technické zprávy k terénním úpravám předložené PD stavby z listopadu 2009, kde je jednoznačně uvedeno, že pro lepší využití pozemku je nutno v určitých vzdálenostech vybudovat terasy, které svah vyrovnají. Zpracovatel PD navrhl 3 terasy. Horní slouží jako obratiště automobilů, střední terasa k umístění rodinného domu a dolní k úpravě pro bazén. Tato nutnost realizace terénních úprav pro umístění odstraňovaných staveb vyplývá i z výkresu řez 1-1', 2-2', kdy podélná a příčná souvztažnost původního terénu je nevyhovující pro umístění odstraňovaných staveb. Stavebník tak i u těchto staveb neprokázal soulad stavby s ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.*“ I vypořádání této odvolací námitky nelze shledat nepřezkoumatelným. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl důvody, které jej vedly k rozhodnutí o odstranění terénních úprav.

Z předložené projektové dokumentace vyplynulo, že terénní úpravy byly provedeny za účelem vybudování rodinného domu, bazénu a zajištění parkovacího stání a příjezdu k rodinnému domu. I zde je třeba vyjít z toho, že v době rozhodování správních orgánů nebyla v dané lokalitě přípustná stavba objektu k individuální rekreaci. Ani zde proto nemůže být shledána důvodnou argumentace žalobkyně, že terénní úpravy mohou sloužit i k objektu pro individuální rekreaci. Správní orgány totiž musí při svém rozhodování vycházet z aktuálního stavu územně plánovací dokumentace a nikoliv své úvahy opírat o možný budoucí stav.

Další žalobní námitkou žalobkyně brojí proti rozhodnutí ve vztahu k opěrným zdem, kdy žalobkyně považuje rozhodnutí žalovaného za vnitřně rozporné z důvodu odlišného posouzení osudu jednotlivých opěrných zdí. Z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu jeho str. 8 vyplynulo, že v průběhu řízení, kdy byla žádost žalobkyně o dodatečné stavební povolení doplňována, byl předmět řízení rozšířen i o opěrnou zeď, která se nacházela severně od odstraňovaného rodinného domu, byla vedena paralelně s tímto rodinným domem až po stavbu venkovního sklepa a přerušena byla venkovním schodištěm. Dále pak v průběhu řízení byla žalobkyně výzvou stavebního úřadu ze dne 16. 5. 2011, č. j. MCBKOH/03383/2011/OVUP/Hud upozorněna na nutnost doplnění podání, které se týkalo i této opěrné zdi, jejíž existence byla zjištěna při místním šetření. Součástí citovaného rozhodnutí bylo i přerušení řízení, v němž správní orgán upozornil žalobkyni na možnost odstranění stavby v případě neodstranění vytykánych vad podání nebo nedodání podkladů požadovaných stavebním úřadem v poskytnuté lhůtě. Žalobkyně však doložila pouze požadované doklady týkající se hraniční opěrné zdi (s pozemkem p. č. 1685 k.ú. Pisárky). K severní opěrné zdi tyto doklady nedoložila, a proto stavební úřad nařídil i odstranění i této opěrné zdi. Žalovaný na str. 8 žalobou napadeného rozhodnutí dále uvedl: „*Stavební úřad*

přistoupil k odstranění stavby opěrné zdi uvedené pod bodem f) výroku I., z důvodů, že žalobkyně v průběhu řízení nepodala žádost o její dodatečné povolení a stavební úřad tak neměl jinou možnost, než postupovat v souladu s ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a stavbu opěrné zdi odstranit.“

Soud k věci uvádí, že v případě nepodání či nedoplnění žádosti o dodatečné stavební povolení je třeba nařídit odstranění stavby, jelikož není splněna jedna z podmínek uvedených v § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, a to podání žádosti o dodatečné stavební povolení. Nepodání žádosti o dodatečné stavební povolení ve vztahu k jedné z opěrných zdí je pak zákonným důvodem odlišného postupu a není v rozporu se zásadou předvídatelnosti správních rozhodnutí. Soud zde nehodnotil důvody dodatečného povolení opěrné zdi, neboť žalobkyně logicky nebrojila proti dodatečnému povolení opěrné zdi

V dalším žalobním bodě žalobkyně uvedla, že se žalovaný nevypořádal s tím, že nebyl napaden výrok IV. rozhodnutí stavebního úřadu. Ve výroku IV. stavební úřad rozhodl o dodatečném povolení stavby opěrné železobetonové zdi, nacházející se na rozhraní pozemků p.č. 1691/1 a p.č. 1685 k.ú. Pisárky o celkové délce 22,8 m, v jižní části o výšce od 0,3 m, pokračující na výšku 2,05 m nad terénem, a následně se snižující severním směrem na úroveň terénu, o tl. 150 až 250 mm se základy v hloubce 300 m v zarostlé skále. Je ve vzdálenosti na jihu 2,87 m od severozápadní stěny odstraňovaného RD, na severu je vzdálena od tohoto objektu 2,81 m. Její začátek na jihu je 0,7 m pod odstraňovaným rodinným domem. Zeď je bez dilatací, bez otvorů pro odvod vody a je opatřena hrubým cementovým nástřikem a bílým nátěrem. K žalobnímu bodu je nutné zmínit, že rozsah přezkumu rozhodnutí správního orgánu v následném odvolacím řízení je vázán podaným odvoláním. Žalobkyně vymezila přezkum rozhodnutí stavebního úřadu uvedením napadených výroků, čímž rozsah přezkumu vymezila dostatečně určitě. Žalobkyně nenapadla výrok IV. rozhodnutí stavebního úřadu, a proto se jím žalovaný zcela v souladu se zákonem nezabýval.

Žalobkyně rovněž namítala, že stavební úřad v průběhu řízení o odstranění stavby svévolně překvalifikoval stavbu pro rodinou rekreaci na stavbu rodinného domu postaveného v dubnu 1998. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Soud k tomu uvádí, že správní orgány jsou oprávněny posoudit žádost podle jejího skutečného obsahu a nikoli podle označení stavby žalobkyní (§ 37 odst. 1 správního řádu). Stavební úřad na str. 11 svého rozhodnutí podrobně uvádí, z jakého důvodu považuje stavbu za rodinný dům. Vycházel přitom zejména z projektové dokumentace M. K., výkresové dokumentace z roku 2002, vypracované T. Š. a výkresy projektové dokumentace Ing. K. Předložená dokumentace pak byla posouzena i s ohledem na definici stavby rodinného domu a stavby pro individuální rekreaci dle § 3 písm. c) a d) vyhlášky č. 137/1998. Žalovaný uvedl důvody překvalifikace stavby v rozhodnutí ze dne 18. 3. 2002, č. j. OÚSŘ U/0209490/Šk/Wi ve znění opravy ze dne 4. 9. 2002, č.j. OÚSŘ U 02/09490-I/Šk/Wi.

V další žalobní námitce žalobkyně brojí proti odůvodnění rozhodnutí žalovaného uvedeného na str. 8 žalobou napadeného rozhodnutí, především proti nesprávnému číslu pozemku a nesprávné argumentaci vyhl. č. 137/1998 Sb. K tomu soud uvádí, že v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný chybně identifikoval stavbu chaty na pozemku žalobkyně, kde namísto správného parcelního čísla 1691/3 uvedl v důsledku chyby v psaní pozemek p.č. 1961/3. I přes chybu v psaní spočívající v chybném uvedení parcelního čísla pozemku, na kterém se nachází objekt pro individuální rekreaci je seznatelné, o jaký pozemek se jednalo a rozhodnutí žalovaného tudíž není nepřezkoumatelné. Argumentace vyhláškou č. 137/1998 Sb.

je pak využita toliko jako doplňková v tom smyslu, že na pozemku žalobkyně se stavbou objektu pro individuální rekreaci lze dle § 50 odst. 8 vyhl. č. 137/1998 umísťovat jen drobné stavby. Rodinný dům na tomto pozemku pak nelze mezi drobné stavby zařadit. Jak plyne z výše uvedeného pro posouzení je rozhodující nesoulad s územním plánem města Brna.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a proto jí soud přiznal náklady řízení spočívající v zaplacení soudního poplatku ve výši 3 000 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. 3. 2014

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu